

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ

Ο Βύρων παθαίνει εξαιρετική κρίση. Μία φήμη πού αναταράζει τὸ Μεσολόγγι. Τὸ αἷματῆρ ὄραμα τοῦ Ὀπλοστάσιου, Ὁ Σουλιώτης καὶ Ὁ Οὐγγρος λοχίας. Μία τρομερὴ μονομαχία. Ὁ φόνος τοῦ λοχαγοῦ Σάσσε. Τὰ ἐπικλοῦσα τῆς τραγωδίας. Πῶς σκεπτόταν ὁ Βύρων γιὰ τὴν Ἑλλάδα, κλπ. κλπ.

Μερικὲς δραματικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὴν ἀγνωστὴ ζωὴ τοῦ Βύρωνος, μᾶς δείχνουν πὸ καθαρὰ καὶ πὸ ἐντονα τὸν πολυσύνθετο χαρακτῆρα τοῦ Ποιητοῦ καὶ συνάμα προσθέτουν λεπτομέρειες γιὰ τὲς τελευταίαις ἡμέρας τῆς ζωῆς του στὸ Μεσολόγγι, δπου ἄφησε καὶ τὴν στερεὴν του πνοή.

Ἰδοὺ μερικὰ ἀπ' ὅσα γράφει στὸ βιβλίον τοῦ ὀ Γαλιὸς κόμης Πέτρος Γκάμπρα (ἀδελφὸς τῆς περιφημοῦ κόμησας Γκουιτσιόλι, τῆς ρωμαντικῆς φίλης τοῦ Ποιητοῦ) ἀντισηματάφης τοῦ Ἑλληνικοῦ σώματος, πού εἶχε διοργανωθεῖ ἀπὸ τὸ Βύρωνα :

«Ἦταν Φεβρουάριος τοῦ 1824. Ἀπὸ πολλὰς μέρας ἐπεφετὲ βροχὴ, ἡ ὁποία ἐμπόδιζε τὸν Βύρωνα νὰ βγαίνει ἐπιπλοῦς σὲ περὶπατο. Ἦ στέρηση αὐτῆ ἐβλάπτε τὴν ὑγεία του καὶ τὸν ἔκανε μελαγχολικό. Τὸν στενοχωροῦσαν μῆσα στὸ σπίτι καὶ τὰ ἀτέλειωτα παράπονα τὸν Σουλιωτῶν, πού τὸν ἐκούραζαν μὲ ἀναφορὰς καὶ ἀπειθήσεις».

Στὶς 15 τοῦ μηνὸς δὲ μπόρεσε νὰ βρῆ μίαν στιγμὴν ἡσυχία. Στὶς 7 τοῦ βράδου ὁ κόμης Γκάμπρα μπῆκε στὸ δωμάτιόν του καὶ τὸν βόηκε ἐξαπολέμενο τὸ σασφ. Ὁ κόμης ἐνόμισε ὅτι ὁ Βύρων ἐκούραζε καὶ θέλησε ν' ἀποσυρθεῖ, ἀλλὰ αὐτὸς τὸν ἐκάλεσε κοντὰ του, λέγοντας :

— Ἔμπα μέσα, δὲν κοιμάμαι, ἀλλὰ καὶ δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλὰ.

Κουβέντιασαν μὴ ὥρα γιὰ τὴν ἐφημερίδα πού σκόπευαν νὰ ἰδρῶσουν στὸ Μεσολόγγι. Ὁ Βύρων εἶχε φέρει ὀλόκληρη ἐγκυκλοπαιδικὴ τυπογραφεῖον μὲ Ἑλληνικὰ καὶ ξένα στοιχεία καὶ ἕνα πιεστήριον. Ἐσυμφώνησαν νὰ ἐκδίδουν τὴν ἐφημερίδα σὲ πολλὰς γλώσσας γιὰ νὰ διαβάξαι ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ δυναμωθῆ τὸ φιλελληνικὸ ρεῖμα. Ὁ Βύρων ἐπεσχέθη νὰ γράφῃ τὸ κύριον ἄρθρον. Ἐπειτα νοιώθοντας τὸ κέφι του διορθωμένο, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ντύθηκε καὶ πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου Στάνχετ. «Ἦρθε, γράφει ὁ Γκάμπρα, καὶ ὁ συνταγματάρχης Πάρου καὶ ἀνακατεῖνθες στὴν συνομιλία. Ἦπιαμε ἕνα μπουκάλι κρασί, «μηλίτη». Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ δωμάτιον, τὸν ἄφησα ν' ἀστεινεῖται μὲ τὸν Πάρου. Δὲν εἶχα ἀπομακρυνθεῖ πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν μὲ κατέφρασε τραχῆτος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς φρουρᾶς του καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Βύρων κατελήφθη ἀπὸ σπασμοῦς. Γύρισα ἀμέσως καὶ τὸν εὐρήκα ἐξαπολέμενον τὸ κρεβάτι του καὶ περικυκλωμένον ἀπὸ γιαιρούς. Εἶχε ξαναβρεῖ στὰς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ἦταν ἀκόμη ἐξηνηλημένος. Ἐμαθα ἀπὸ τοὺς παρόντας ὅτι ἐνὸς παύσαντος καὶ ἀστεινεύοντος μὲ τὸν Πάρου, κρατώντας τὸ χέρι ἐνα ποτηρὴ μηλιτῆ ἀραιωμένον μὲ νερὸ, ἔφαγα ἡ ὄψη του καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του χλόασαν. Παραπονέθηκε ὅτι τὸν εἶχε πᾶσιμα πόνος στὸ γόνατον καὶ σηκώθηκε ὀρθίος, ἀλλὰ μαιταιὸς ἐπροσπάθησε νὰ περπατήσῃ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ χλωμάδα του γίνθηκε μεγαλύτερη κ' ἔπεισε στὸ κρεβάτι λιπόθυμος. Ὁ Βύρων εἶχε λάθει ἀσπασία καὶ συγκλονίζονταν ἀπὸ σπασμοῦς τόσο δυνατοῦς, ὥστε δὺ ἄνδρες πολὺ ρωμαλέοι, ὁ κ. Πάρου καὶ ὁ ἱππηρέτης του Βατισίας μόλις κατῶρθοναν νὰ τὸν συγκρατοῦν στὸ κρεβάτι. Ἦρθαν ἀμέσως οἱ προσκληθέντες γιαιροὶ καὶ ἔστησαν ἀπὸ τὰ τέταρτα συνήλθε, ξαναβροῖχε τὴς αἰσθήσεις του καὶ τὴν ὀμίλια του... Παραπονέταν μόνον ὅτι ἐνοιώσατο μεγάλη ἀδυναμία... Μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, δείχτηκε ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε φόβου. Ἐρώτησε μόνον, μὲ πολλὴ ἀταραξία, ἂν ἦταν πιθανὸν ἡ φροσβολὴ αὐτῆ νάχη συνέπειες θανατηφόρας.—Μὴ μὴ τὸ ἀκούρητες, εἶπε. Μὴ νομίσετε ὅτι φοβίμαι μῆπως πεθάνω. Ἐγὼ δὲν φοβίμαι τὸ θάνατον !»

Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὅτε μὴ τρομερῆ φήμη κατεῖραξε τοὺς φιλέλληνες. Τοὺς εἰδοποίησαν ὅτι οἱ Σουλιωτῆς πού ἦσαν στὸ Μεσολόγγι εἶχαν σταπασίσει, εἶχαν πάρει τ' ἄρματα τους κ' ἐπρόκειτο νὰ ποῦν σ' Ὀπλοστάσιον γιὰ νὰ κυριεύσουν τὰ κανόνια καὶ τὰ πυρομαχικὰ τῶν ξένων. Ἐτρέξαν οἱ φιλέλληνες ἐκεῖ. Ὁ Πάρου διέταξε τοὺς πυροβολητὰς τοῦ Σώματος νὰ ὀπισθοῦν. Τὰ κανόνια γεμιστηκαν καὶ τοποθετήθηκαν ἔτοιμα ἐπὶ βολῆν κοντὰ στὴν εἴσοδο. Οἱ φρουροὶ ἐδιδρασιώσθησαν. Σὲ λίγο ἐγινε γνωστὴ ἡ ἀλήθεια. Ἰδοὺ τὴ εἶχε συμβεῖ, ὅπως

τὰ διηγείται ὁ κόμης Γκάμπρα :

«Δυὸ Γερμανοὶ, ἔπειτα ἀπὸ γενναία κρασοποσία, ἀπάντησαν στὸ δρόμον ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἐνοπλο, πού διευθυνόντανε στὸ Ὀπλοστάσιον. Μόλις τοὺς εἶδαν οἱ δυὸ Γερμανοὶ, ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐξοπάσῃ στάσις καὶ διέδωσαν τὴ φήμη αὐτὴ σὲ ὅλη τὴν πόλιν, ἐνὸς τὸ ἀπόσπασμα ἐπῆγινε ἀπλῶς νὰ ἐγκυκατασθῆ σὲ ἄλλο κατάλυμα. Οἱ δυὸ Γερμανοὶ, πού ἐπροκάλεισαν ὅλη ἐκείνη τὴν ταραχὴ, ἔκαναν τὴν ἀνοσία, τὴν ὥρα πού ἐμεῖς βρισκόμαστε στὸ Ὀπλοστάσιον μᾶς, νὰ τρυπώσουν στὰ δωμάτια μας, ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ Βύρωνος, φωνάζοντας ὅτι ἦσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὴ ζωὴ του καὶ τὴ κατοικία του. Γιὰ καλὴ τὴν ὁμοῦ τύχη, βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς στιγμῆς ἐκείνη, ἀλλοιῶτα θὰ μᾶς ἐρχότανε ἡ ὄρεξι νὰ τοὺς πετάξουμε ἀπὸ τὰ παράθυρα...»

Ἡ κατάστασις τοῦ λόρδου Βύρωνος τὴν ἄλλη μέρα καλυτέρευε, ἀλλ' ἦταν πολὺ χλωμὸς καὶ ἀδύνατος. Οἱ γιαιροὶ διέταξαν νὰ τοὺς βάλουν βδέλλες στὰ μηλῖνια, γιὰτι παραπονιότανε ὅτι ἐνοιώθε βαρὺ τὸ κεφάλι του. Ἦ ἄφραιμαξ ἦταν γενναία. Μὲ κόπο ἐσταμάτησε τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματος καὶ ὁ Ποιητῆς ἐλιποθύμησε. Ὅταν συνήλθε, ἄρχισε πάλι ν' ἀστεινεῖται γιὰ τὸ πάθημα του, ἀλλ' οἱ γιαιροὶ ἔσταναν συλλογημένοι, γιὰτι καταλάβαναν ὅτι διὰ αὐτὰ δὲν ἦταν καλὰ προμηνηματα γιὰ τὴν πολύτιμη ζωὴ τοῦ Βύρωνος..

Ὁ Λόρδος Βύρων

«Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες συνέβη τὸ Μεσολόγγι ἕνα δραματικὸν γεγονός, πού ἐλύθησε κατὰ κράτον τὸν εὐαίσθητον Ποιητῆ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Σουλιωτῆς, φίλος τοῦ πεσόντος Μάρκου Μπότσαρη—καὶ ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε τότε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀδελφοῦ του—ὄπλαρχηγὸς ἄνδρειος καὶ γνωστικός, ἦρθε στὸ Ὀπλοστάσιον τοῦ σώματος τῶν φιλελλήνων, ὀδηγώντας ἕνα νεαρὸ ἀνημὸν τὸ Μπότσαρη γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ κανόνια πού εἶχε φέρει ὁ Βύρων ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ, καὶ τ' ἄλλα πολυμικὰ ὄργανα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ξένους πυροβολητὰς, πού ἦταν φρουρὸς στὴν πόρτα τοὺς ἐσταμάτησε ἐνὸς περνοῦστος, λέγοντας ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος. Ὁ Βύρων εἶχε πράγματι δώσει τὴ διαταχὴ αὐτὴ γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς διαφόρους περιεργούς, πού μὲ τὴς ἐρωτήσεις του ἐμπόδιζαν τὴς ἀσκήσεις τῶν πυροβολητῶν. Ὁ Σουλιωτῆς ἀπήντησε ὅτι ἦταν γνωστός στὸν ἀρχηγὸ καὶ θέλησε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φρουρὸς—Ὀγγυγρος λοχίας—ἀρπαξὲ ἀπὸ τὸ σφρέκον τὸ Σουλιωτῆ γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω μὲ τὸ στανιό. Ὁ Σουλιωτῆς, πού ἦταν πολὺ χερσὸδύναμος, φρόντισε καὶ χτύπησε τὸν Ὀγγυρο λοχία, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ ἦταν ὄπλαρος, ἐκάλεσε τὴ φρουρὰ σὲ βοήθεια.

Ὁ Γερμανὸς λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Σάσσε, (ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὴν ὥρα κείνη), ἀκούοντας τὴς φωνῆς, ἔτρεξε, καὶ ἔμα εἶδε τὸ λοχία νὰ μαλλώνῃ μὲ τὸ Σουλιωτῆ, τὸν διέταξε νὰ τὸν συλλάβῃ, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔβγαλε κ' αὐτὸς τὸ σπαθί του. Ὁ Σουλιωτῆς ἐτήρησε τότε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Σάσσε, κρατώντας πάντα γυμνὸ τὸ σπαθί, ἐπέμεινε νὰ τὸν πῆσῃ στὸ κρατητήριον, καὶ μὲ τὸ πλατὺ τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἐχτύπησε μάλιστα καὶ τὸ Σουλιωτῆ στὸν τράχηλον. Τότε ὁ Σουλιωτῆς, μὴ μπορώντας περὶ νὰ συγκρατηθῆ, ἐτράβηξε τὸ γιαιατῆνον καὶ χτύπησε δυνατὰ τὸ Σάσσε σ' ἄριστο μῦρτασιν, καὶ σχεδὸν τοῦ τῆκουε ἀπὸ τὸ σῶμα !

Βλέποντας τὸ λοχαγὸν τοῦ νὰ κινδυνεύῃ ὁ Ὀγγυγρος λοχίας, ἐπρόφρασε, μὲ μίαν γρήγορην κίνησιν, ν' ἀνοιξῇ τὴν κοιλότητα ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιστόλια τοῦ Σουλιωτῆ καὶ νὰ χύσῃ τὸ ἐνανοσμα (ἀβρίζοτι). Ἄλλ' ὁ Σουλιωτῆς τραβῆκε τὸ ἄλλο πιστόλι, πυροβολεῖ, καὶ ὁ Σάσσε χτυπημένος ἀπὸ τρεῖς σφαίρες στὸ κεφάλι, σωριάζεται κατὰ γῆς νεκρός !

Ἡ φροσβὴ αὐτῆ σκηνῆς ξετυλίχτηκε μὲ ταχύτητα κινήματογραφική. Στὸ ἀκονισμα τῶν πυροβολητῶν τρέθανε οἱ πυροβολητὰς, συνάβαν τὸ Σουλιωτῆ καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ περαιοχέριον.

Σὲ λίγο, ὅλο τὸ Σουλιωτικὸ ἀσκέρι μαζεύτηκε γύρω ἀπὸ τὸ Ὀπλοστάσιον τῶν φιλελλήνων, μὲ φωνῆς, φροβερίζοντας νὰ βάλῃ φροτιά στὸ κτίριον καὶ νὰ σφίξῃ τοὺς ξένους, ἂν δὲν ἄσταν ἀμέσως ἐλεύθερο τὸ σμαρταριῶτι τους. Καὶ οἱ φιλέλληνες, γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν χειρότερα, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν.

Οἱ Σουλιωτῆς ἀπεφάσισαν τέλος, μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Μεσο-

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

«Ο κ. Κ... είχε προσβληθή κάποτε από εύλογα και προσπαθούσε να ιδρώση σύμφωνα με την συμβουλή των γιατρών. Έξωφρα μπήκε στο δωμάτιό του κάποιος καλοντυμένος άνθρωπος, ο οποίος του είπε σοβαρώτατα :

— Κύριε, μην κινείσθης σάς παρακαλώ: Ξέρω από τι πάσχετε, ξέρω πώς ή παραμικρή κίνησης μπορεί να σάς κάνει μεγάλο κακό, μπορεί να προκαλέση και το θάνατό σας άμεσα. Πήθε μου λοιπόν γρήγορα που βρίσκονται τα κομμάτια σας και τα χρήματά σας, — Τι λές εκεί! Μήπως έχεις την άξια να με γυμνάσης κι εγώ; τι διάβολο, λοιπούδης είσαι;

— Μάλιστα, απήντησε με την μεγαλείτερη πάντα εδγένεια ο καλοντυμένος έπισκεπτής. Λοιπούδης είμαι! Σας εξορκίζω όμως να μη κινήθης διόλου! Ξέρεις πολύ καλά πόσο επικανδυνη εινε η αρρώστεια σου!

— Βγήτε έξω ή δάλλως θα βάλω τις φωνές!
— «Αν τολμήσετε να κάμειτε αυτό, θ' ανοίξω διάπλάτα το παράθυρο. Ένα φέμα άερος εινε άρκετό για να σάς στειλή στον άλλο κόσμο!.. «Α! να τό ρολόί σας... πολύ ώραία... τα χρήματά σας πού εινε τώρα;

— «Άθλιε!
«Ο λοιπούδης έπροχώρησε τότε προς το παράθυρο, έπροσποιήθη ότι ήταν έτοιμος να τό ανοίξη και εινε πάλι με ύφος έντονότερο:

— Πού εινε τα χρήματά σας; Μιλάτε γρήγορα!
— Έκει, στο μεσάιο συρτάρι, τού γραφείου μου, έπιθύρισε ο δυστυχής άσθενής, τρομαγμένος για τη ζωή του.

— Πολύ καλά, είσαστε λογικός. Θα έλυπούμην πολύ αν έπεδεινώνα την κατάστασή σας! Χαίρετε, κύριε, σάς εύχομαι γρήγορα περαστικά! Καί ο εύγενής λοιπούδης άφου έστέπεισεν όλα τα χρήματα, έφυγε με τόν ευγενέστερο πάντοτε τροπο.

λόγγι. «Άλλ' ή άναχώρησής τους έματαιώσαν την έκστρατεία πού ειχε σχεδιάσει ο Βύρων ενάντιον της τουρκοκρατουμένης Ναυπάκτου. «Άλλ' ο Ποιητής εύρισκε προτιμώτερη την άπομάκρυνσή τους. Προσερέβθη μάλιστα να τους δώση και μισθό ένος μηνός, αν έπροθυμολοιούντο να φύγουν άμέσως και να πάνε όπου θέλουν. Την αλλη μέρα έγινε ή κηδεία του δυστυχημένου Γερμανού άξιωματικού. Τον έθαψαν με μεγάλη κομπή, μεταξύ των τάφων του Μαρκου Μπίστοραφ και τού στρατηγού Νορμαν. «Ο Ίταλός Ιστορικός γράφει :

«...Οι όπλαρχηγοί τών Σουλιωτών έπροσπάθησαν να ρίξουν όλη την ευθύνη τού γεγονότος στο Σάσος, τού όποιου ή άπερισκέψια ήταν, πράγματι, άδικαιολόγητη...»

Οι προκροίτι Μεσολογγίτες άπηγαν όλοι μαζί κι έπεσκέφθησαν το Βυζωνία. Πρώτα τον έρώτησαν για την ύγεια του, έπειτα εξέφρασαν τη λύπη τους για τό θάνατό του Σάσσε, και τέλος έζήτησαν δάνειο άπο τρεις χιλιάδες τάλληρα «χωρίς τα όποια δεν θα μπορούσαν ν' άπαλαυθούν άπο τούς βαρβαρούς αυτούς (δηλ. τούς Σουλιώτες)». «Ο Βύρων δέχτηκε τα αίτημάτα τους, υπό τόν όρον όμως να φροντίσουν όστε οι Σουλιώτες να φύγουν πραγματικά άπο τό Μεσολογγί.

Την ίδια μέρα ο Ποιητής έβγήκε σέ περίπατο έφιππος. Φαινότανε πολύ στενοχωρημένος, μελαγχολικός. Στο δρομο έλεγε στον κόμητα Γκάμπια, πού τον συνανθεσε, έπισής έφιππος :

— Τώρα πια άρχίζω να πιστεύω ότι τίποτα άλλο δεν έκανα, παρά να χάσω τόν καρο μου, τά χρήματά μου, την ύπομνή μου και την ύγεια μου. Σ' αυτά όμως ήμουν προετοιμασμένος. Ήξερα ότι τά πράματα δεν θα ήταν ρόδινα, και ότι ώφειλα να περιμένω ν' άπαντήσω και δολιότητες και συκοφαντίες και άχαριστίες.

«Ο Ίταλός φίλος του τόν παρεκίνησε να ταξειδεύση στάς Άθήνας για την ύγεια του και για νά ξεσκάση λίγο. «Άλλ' ο Βύρων απήντησε :

— «Όχι! «Όχι! Ούτε και θά μ' άφήσουν ήσυχο. Έπειτα έγώ δεν ήθελα στην Έλλάδα για νά βρω την ήσυχία μου. Ούτε άπογοητεύθηκα, ούτε έχασα τό θάρρος μου. Θα μείνω εδώ να φέρω σέ τέλος τό μεγάλο σκοπό της ζωής μου!..

Κ' έμεινε...
Μά ο θάνατος τόν έραξαε πρόωρα, άλλόμονο!..»

ΣΙΔΙΑ ΔΥΟ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τά άλογα τών ίπποδρομιών

«Η ίπποδρομία, καθώς και τά άλογα πού μετέχουν σ'αυτές, έχουν την ιστορία τους, άρκετά ενδιαφεροσαν μάλιστα.

«Η πρώτες ίπποδρομίες διεξήχθησαν στην Άγγλιαν έπί της βασιλείας τού Ίακωβού τού Ιου.

Τά βραβεία πού έμοιράζοντο τότε στους νικητάς, ήταν στην άρχή ένα κουδούνι ξυλινο, γαυρισμένο με άνθη. Τό κουδούνι αυτό κατσκευάζετο άργότερα άπο άσημ και έπειτα άπο χρυσάφι.

Σήμερα ως γνωστόν, τά βραβεία εινε χρηματικά. Τα καλύτερα άλογα ίπποδρομιών εινε τά καθαρού άγγλικού αίματος. Τά άλογα αυτά εινε και εύθινα άπόγονοι τριών έπιβητορων Άνατολικής καταγωγής, πού εισηχθησαν στην Άγγλιαν προς τό τέλος τού δεκατου έβδομου και τις άρχές τού δεκατου όγδοου αιώνας.

Τά άρχεια τών Άγγλικών ίπποδρομιών, τά όποια τηροούνται άνελλιπώς έκτοτε, μάς δεισσαν τά όνόματά τους. Ψνωμάζοντο λοιπον «Μπουσφλο—Τούρκ», «Νταρλεν—Άραβίον» και «Γκωνζονφλιν—Μάρμπλ».

Οι έπιβήτορες αύτοί, δισταυρώθησαν με φορβάδες Άραβικές, Τουρκικές ή Βερβυρικές, έπιμελώς διαλεγμένες και έγιναν οι ιδρυται της ράτσας τών ίππων ίπποδρομιών.

Τό κάρνισμα στον κινηματογράφο

Στό Παρίσι γίνεται μεγάλη συζητησις στον τυπο περι τού άν πρέπει να έπιτρεφεται στους κινηματογράφους τό κελνισμα ή όχι. Το «Ψυχικω», το «Πιι Παριζιεν» και ή «Κομεντι» ανοιξαν τις στήλες τους στους άναγνωστάς των, οι όλοιοι έχουν διαφρασή σε δυο στρατοπέδα. Άλλοι θέλουν να απαγορευθή το κελνισμα και άλλοι να ειντραφή.

«Η μεγάλη όμως πλειονότης κηρύσσειται υπέρ τού κελνισματος. Ψς τόσο, απο ίατρική άποψη, όπως γράφει διακεκριμένος έπιστήμων στο «Ψυχικω», δέν εινελε να έπιτρεφεται το κελνισμα στους κινηματογράφους, όλου σε τόσο περιορισμένο χωρο, κλειστό, συγκεντρωνονται και εκατοντάδες κάποιε δε και κελια χιλιάδες ό θεαται. «Η άτριμοφια συνεπός δηλητηριάζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και οι άνθρωποι πού μενουν εκεί μεσα δυο-τρεις ώρες, αναπνεουν μικροφια.

Μερικοί έπρετειναν να ειντραφούν μόνον τά σιγαρέττα και να απαγορευθούν τα τσιμπουκιά, πού συνηθίζονται ιδιαίτερως στην Γαλλια και άκομη περισσότερο στην Άγγλια. Φαινεται όμως, ότι με όλες αυτές τις συζητησις, να εξακολουθήσουν οι ιδιοκτηται τών κινηματογραφων να έπιτρεπουν το κελνισμα, άπο φόβο μήπως οι θεαται πανουν να πληγώων στά σινεμα.

Τό «φρούριο της Γκάμφφας»

«Η μικρότερη φρουρά πού υπάρχει στον κόσμο, εινε ή φρουρά τού φρουριου Μιλαντινιερ, δηλαδή σε πιστη μεταφραση, η φρουρα «τού φρουριου της Γκάμφφας». Ιουσι ή περιεργή ιστορία του φρουριου αυτού :

Στόν πόλεμο τού 1812 μεταξύ Άγγλιας και Άμερικης, οι Άμερικανοι έπειθό έφοβήσαντο έπίθεσις εκ μέρους των Άγγλων, έκτισαν ένα στερεώτατο φρούριο στην έσοδο της λίμνης Τσιμπλιαν.

Τό έργον αύτο έστούχισεν πλέον τών 600 χιλιασων δολλαριων. Άλλοίμονο, όμως!.. «Όταν οι μηχανικοί ήσαν έτοιμοι να τό παραδώσουν στην Άμερικανική Κυβερνησι, βεβηλώθησαν πώς ειχε γίνει λάθος και ότι το νησι πού ειχε οχυρωθή δεν ήταν έδαφος Άμερικανικόν άλλα Καναδικόν.

Μακρότατες διαπραγματευσεις έπηκολούθησαν μεταξύ τών Ήνωμενων Πολιτιών και τού Καναδά. Έπί τελους άπεφασίσθη να μείνη Άμερικανικό το νησι πού ειχε καταληφθή κατά λάθος άπο τούς Άμερικανούς, υπό τόν όρον ήτοι όμως όρον να άφοπλισθή και ή φρουρά του να περιορισθή σ' ένα μόνον άνδρα.

Πέρασαν άπο τότε έκατόν και πλέον χρονια. Σήμερα άκόμη ο μόνος φρουρός τού «φρουριου της Γκάμφφας» εινε ένας άπόστρατος δεσπανής, πού έχει ως μόνη δουλειά να σηκώνη κάθε πρωί την Άμερικανική σημαία και να την καταβάζη κάθε βράδυ!..»